

sobota**1****březen**

**Nebo byl-liť Abraham z skutků spravedliv
učiněn, má se čím chlubit, ale ne u Boha.**

Římanům 4,2

**Abraham otec náš zdali ne z skutků
ospravedlněn jest, obětovav syna svého
Izáka na oltář.**

Jakuba 2,21

V Bibli jsou výroky, o kterých se i upřímnému čtenáři zdá, že si odporují. Příkladem toho jsou oba dnešní verše. Když si však při čtení biblických míst všímáme souvislostí, do kterých místo patří, pak rychle mizí dojem o protirečení. Tak tomu je i zde.

Epištola Římanům ukazuje, že všichni lidé, počínaje Adamem, jsou před Bohem hříšníci. Proto nemohou na základě svých skutků před Bohem obstát a zachráněni mohou být

jen skrze víru. Praotec Abraham není výjimkou a Boží slovo říká, že mu bylo počteno za spravedlnost to, že uvěřil Bohu. U něho to byla neotřesitelná víra v Boží zaslíbení a pro nás dnes to je víra v dokonalé dílo Pána Ježíše Krista, „kterýž vydán jest pro hříchy naše, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše“ (Římanům 4,25). Skutky, ať jsou jakkoli dobré, nemohou být před Bohem nikdy podkladem k chloubě (tzn. něčím, na co by se mohl člověk před Bohem odvolávat).

Když naproti tomu mluví Jakub o skutcích, pak nejde o postavení před Bohem, nýbrž o viditelný důkaz pravosti vyznávané víry pro člověka. Jakub nazývá víru neprokazující se skutky „mrtvou“, neboť v tom případě to je jen rozumový výraz bez jakéhokoli ovoce. O Abrahamovi bylo řečeno, že „ze skutků ospravedlněn jest“, protože jeho skutky byly důkazem, ovocem jeho víry. Tyto skutky zároveň činily víru dokonalou. Abrahamova víra byla těmito skutky korunována.

sobota 1. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

2

březen

Hrob otevřený jest hrdlo jejich, jazyky svými lstivě mluvili, jed lítých hadů jest pod rty jejich. Kterýchž ústa plná jsou zlořečení a hořkosti. Římanům 3,13.14

Myšlenky k Epištole Římanům

Pro tvrzení, že i Židé „jsou pod hříchem“, následují nyní jednotlivé, konkrétní důkazy ze Starého zákona. Nejprve je posouzena řeč člověka.

Hrdlo člověka je srovnáváno s otevřeným hrobem. To vede naše myšlenky ke skalním hrobům, které jsou plné kostí mrtvých lidí, nečistoty a zápachu z jejich rozkladu. Ten, kdo se podívá na sdělovací média, nebude moci popřít, že i nám je v těchto verších jasně nastaveno zrcadlo, a to podle věčně platných mravních měřítek, která dal Bůh.

„Lstivé jazyky“, které předstírají přívětivost a přízeň, ačkoli za zády kritizují — není to znak společenského života i dnes?

Tak jako zmije nosí jed pod rty (a jedové zuby jsou v klidovém postavení sklopeny, ale pak bleskově zasahují), tak náhle a nebezpečně může také člověk svými slovy zranit a způsobit škodu.

Zlořečení a hořká slova jsou rovněž typická pro svět. Neznamena to, že člověk používá po celý den jen nadávky nebo zlořečení. Ale každý člověk zjevuje svými slovy v průběhu času to, co je hluboko v jeho srdci. Ježíš Kristus řekl: „Které věci z úst pocházejí, z srdce jdou, a ty poškvřují člověka... *zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání.*“

A když někdo ještě nemá *nový* život, život z *Boha*, může na něho ještě bez zábrany působit jed hříchu, a je to znát většinou i na jeho slovech.

(pokračování příští neděli)

2. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

3

březen

Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hříchy přikryt jest.

Žalm 32,1

Tento verš se týká nás všech, ať jsme věřící, nebo jsme ještě v Pána Ježíše jako ve svého osobního Spasitele neuvěřili. Blahoslavený, to jest skutečně radostný, může člověk být jen tehdy, když ví: Bůh mi odпустиł.

Bůh může však naše hříchy přikryt jen tehdy, když my to zlé ve svém životě bez slitování odkryjeme a Jemu vyznáme. Dokud se srovnáváme s druhými lidmi a přicházíme k závěru, že zdaleka nejsme tak špatní jako oni, nezakusíme také Boží odpuštění, a proto nebudeme skutečně šťastní.

Možná že dobře víme, že jsme zhřešili, ale pokoušíme se věc sami přikrýt. Ani to nevede k cíli. Nemůžeme to, co se stalo, vrátit zpět, i když to před lidmi velmi vylepšujeme. Bůh vidí všechno a chce, abychom věc beze zbytku před Ním odkryli a Jemu vyznali.

Blaženým se člověk nestane, když tu už nebude žádný hřích. Toho stavu nikdo na této zemi nedosáhne. Proto také nemá smyslu, abychom hřích oslabovali nebo popírali či utajovali. Šťastným se člověk stane jen tehdy, když hřích odkryje a upřímně vyzná. Pak může Bůh přikrýt a odpustit. „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1. Jana 1,9)

3. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

úterý

4

březen

To učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedníci jeho.

Jan 2,11

Svatební hostinu v Orientu nemůžeme srovnávat se svatbou u nás, co do počtu hostů a doby trvání. V galilejské vsi Káni byla hostina v plném proudu, když – jaká ostuda! – docházelo připravené víno. Ježíš Kristus byl mezi pozvanými hosty a Jeho matka Ho zpravila o té nesnázi. On však neučinil nic. Pokyny přijímal jen od Svého nebeského Otce a nikoli od Své pozemské matky.

Až dosud se Pán Ježíš nijak zvlášť neprojevil, takže mnozí snad ani nevěděli, koho mají mezi sebou. Pak dal Pán nečekaný příkaz, aby bylo naplněno vodou šest velikých ná-

dob, které tam stály, což bylo bezpochyby náročné na čas. Muselo být opatřeno velké množství vody, přibližně 500–600 litrů. Nato Pán říká: „Nalévejte již a neste vrchnímu správci svatby“ – tu vodu, ze které se nevy-světlitelným způsobem stalo víno. Správce byl kvalitou vína, jehož původ neznal, příjemně překvapen a ženich byl pochválen, že podává i nadále dobré víno. To bylo bez-děčné svědectví o vínu zázračně učiněném z vody. Písmo svaté to označuje za div, kterým Pán Ježíš zjevil Svou slávu, slávu Božího Syna. Pán se tak přesvědčivě prokázal být Bohem, že v Něho Jeho učedníci uvěřili. Uvěřit můžeme i my dnes. O Pánu Ježíši máme svědectví Božího slova.

4. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

5

březen

Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu.

Římanům 1,16

Hned na začátku Epištoly Římanům se inspirovaný pisatel vyjadřuje o evangeliu zásadními výroky, aby dal obzvlášť vyniknout jeho ceně. Když nejprve říká, že evangelium je Boží, naznačuje tím, že sám Bůh je původcem nebo pramenem té dobré zvěsti. A protože evangelium pojednává o Božím Synu Ježíši Kristu, je nazváno také „evangeliem Syna jeho“ (9. verš).

Ústředním bodem a hlavním předmětem evangelia je Boží Syn, Pán Ježíš Kristus. Přišel z nebe na zem v době, kdy se naplnil čas, o kterém mluvili proroci Starého záko-

na, aby uskutečnil Boží plán spásy. Protože Kristus na golgotském kříži trpěl a zemřel za ztracené lidi, jsou splněny Boží spravedlivé požadavky.

V dnešním biblickém verši vidíme zvláštní účinnost evangelia. Je „Boží mocí“, která se prokazuje tím, že ztracený hříšník může být spasen skrze víru.

Pro toto úžasné spasitelné poselství evangelia neplatí žádná omezení. Bůh se s touto dobrou zprávou neobrací jen na *někoho*, třeba na jeden národ, jako tehdy, když dal Izraeli zákon, ale obrací se na *všechny* lidi. A když nikdo není před Bohem dokonale spravedlivý, nabízí nám Bůh v evangeliu Svou vlastní spravedlnost. Jenom ji musíme přijmout! Musíme přiznat svou hříšnost a přestat se sami ospravedlňovat. Kdo se takovým způsobem obrátí k Bohu a uvěří v Krista a Jeho výkupné dílo, ten obdrží odpuštění hříchů a Boží spravedlnost.

5. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

6

březen

Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdo je vyznává a opouští, milosrdenství dojde.

Příslaví 28,13

Co je to platné, že vyznám svůj chybný krok, když ho hned druhý den opakuji? Je pravdou, že Boží milost je nevyčerpatelná, ale mohu si dovolit ji zneužívat? (Římanům 6,1–2) Výzva „přetrhuj své hříchy“ je Boží slovo, které bylo kdysi řečeno mocnému babylonskému panovníkovi. Ve snu byl varován a povolal proroka Daniele, aby mu sen vyložil. Prorocké vyložení snu uzavřel moudrý Daniel slovy: „Přijmi radu mou a hříchy své spravedlností přetrhuj... zda by prodloužen byl pokoj tvůj.“ (Daniel 4,24)

I dnes existují ve světě varovná znamení. Mnozí lidé se hrozí budoucnosti. Také křesťanstvo je ve špatném stavu. To každý cítí. Nejde však jen o jiné, jde také o mne, abych uposlechl. Bůh nám říká: „Přestaňte zle činiti. Učte se dobře činiti, hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného...“ (Izaiáš 1,16–17)

To, co nařizuje Mojžíšův zákon, který nikdo nemůže naplnit, dokonale splnil Ježíš Kristus. Když vírou otevřeme svá srdce lásce Pána Ježíše, obdržíme sílu k tomu, abychom „chodili hodně Pánu“ (Koloským 1,10). Naše hříchy jsou zahlazeny, máme nový život a budeme mít také schopnost odmítnout vše, co Bůh nazývá hříchem. – Milost Boží nás vyučuje, abychom „střízlivě a spravedlivě a pobožně živi byli na tomto světě“ (Titovi 2,11–12).

6. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **7** březen

Je uloženo lidem jednou umřítí, a potom bude soud. Židům 9,27

Alexandrova pochodeň

O Alexandrovi Velikém se vypravuje, že po každé, když dobýval nějaké nepřátelské město, nechal před městskou bránou zaražit do země hořící pochodeň. Kdo k němu vyšel, dokud pochodeň hořela, dostal milost a zůstal na živu. Jakmile však pochodeň dohořela, pak při dobývání čekal meč každého, kdo se ve městě nalézal.

Také Bůh nám nabízí milost; chce, abychom žili. Při Své výzvě k nám nezarazil do země žádnou hořící pochodeň. Avšak rozhodnutí pro nebo proti živému Bohu musí padnout během života. „Pochodeň“ našeho života

hoří. Jak dlouho bude hořet, žádný neví.
K „útoku“ může dojít kdykoli.

Co bude zítra, neví nikdo. Ještě dnes vám chce Bůh dát úplnou milost, a to ve Svém Synu Ježíši Kristu, který také za vás zemřel na golgotském kříži. Skrze Jeho smírcí smrt byly zcela naplněny svaté a spravedlivé Boží nároky a Bůh může nyní darovat milost každému, kdo k Němu přijde s vírou v toto spasitelné dílo. Proto volá Duch Svatý prostřednictvím Božího slova ještě dnes ke všem lidem: „Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých!“ (Židům 3,7–8)

Dnes je den milosti,
dnes k Bohu jdi,
dnes Tebe přijme, věř,
neodsoudí.
Kdo přijde s hřícha jhem,
bude ho pozbaven
a navždy svoboden.
Ó duše jdi!

7. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota**8****březen**

Kdo chce, naber vody života zdarma.Zjevení 22,17

Pán Ježíš řekl kdysi ženě Samaritance, s kterou se setkal u Jákobovy studnice: „Ale kdo by se napil vody té, kterou já dám jemu, nežíznil by na věky.“ (Jan 4,14) Jak veliký dar to musí být! Lidé v teplých krajinách rozumí tomuto přirovnání ještě lépe než my.

Tato „voda“ je však nabízena jen ztraceným hříšníkům. Lidé, kteří se ve svých vinách a hříších poznají před Bohem jako ztraceni, mohou zatracení uniknout. Mohou být zachráněni, protože se za ně Kristus ve Svě nevýslovné lásce vydal na smrt. Z Jeho otevřeného boku tekla krev a voda. Krev poukazuje na odpuštění, které Bůh nabízí,

a voda na očištění, které je nyní podílem každého věřícího.

„Voda života“ mluví o věčném životě, který může dát jen Boží Syn. Kdo „pije“ živou vodu, tzn. věří v Krista, nalezne pokoj a mír. Tato voda je nabízena zdarma a každý ji může mít. Ten, kdo touto vodou neuhasí touhu své duše po pokoji s Bohem, přijde do věčného zatracení.

Bohatec, o kterém Pán Ježíš vypráví v Evangelii Lukáše 16, si ve svých mukách přál, aby mohl svůj jazyk svlažit vodou. „Neboť,“ říká, „se mučím v tomto plameni.“ Ale v tom mu nikdo nemohl pomoci. Tak se povede každému, kdo zemře bez víry v Krista. Kdo však přijde k Pánu Ježíši s touhou po uzdravení, obdrží tuto „živou vodu“, nový, věčný život.

8. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

9

březen

Nohy jejich rychlé k vylévání krve. Setřetí a bída na cestách jejich. A cesty po-koje nepoznali.

Římanům 3,15–17

Myšlenky k Epištole Římanům

Skutečnost, že všichni lidé „jsou pod hříchem“, se ukazuje nejen v jejich slovech, nýbrž i v jejich cestách – v jejich skutcích. Znovu je ukázán obecný obraz lidstva, na kterém má opět každý jednatel své určité podíl. Vylévání krve ve válkách a bojích zaujímá v dějepisných knihách velmi velké místo.

Toto vylévání krve není snad jen následkem chybných rozhodnutí, jimž bylo možné se vyhnout, anebo chybného chování jednotlivého člověka. Ne! Je to výsledek hříchu, který v lidech přebývá. Hřích vždy působí de-

struktivně. Ničí charakter člověka a působí ničivě na své okolí. To se neukazuje vždy ve zřetelných činech; ale přesto je kořen k tomu v každém srdci. Hněv a nenávist jsou toho znakem.

Při všech snahách o trvalý světový mír člověk svého cíle dodnes nedosáhl, a to ani v Evropě. „Cesty pokoje nepoznali“, protože zlo nebylo uchopeno u kořene.

Také pomoc nemůže proto přijít od hříšných lidí samotných, ne „zdola“. Ale Ježíš Kristus se stal člověkem a přišel k nám, „vyšel z výsosti, aby se ukázal sedícím v temnostech a v stínu smrti, k spravení noh našich na cestu pokoje“ (Lukáš 1,78.79). Ježíš Kristus nabízí každému jednotlivci odpuštění jeho viny, osvobození od ničivé moci hříchu a pokoj s Bohem. To je předpoklad pro každý druh pokoje.

(pokračování příští neděli)

9. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

10

březen

A když on ještě mluvil, přišel jeden od knížete školy, řka jemu: Umřela dcera tvá, nezaměstnávej Mistra.

Lukáš 8,49

Jairus, kníže školy, šel se svým trápením a se svou velkou bolestí na správnou adresu: k Pánu Ježíši. „I padna k nohám Ježíšovým, prosil ho, aby všel do domu jeho... Nebo měl dceru jedinou, asi ve dvanácti letech, a ta umírala.“ A Spasitel šel s ním, ale ne dost rychle.

Nyní přišel jeden z Jairova domu a zarmoucenému otci přinesl zprávu o smrti jeho dcery. „Už to nemá smyslu, aby se Mistr namáhal jít do tvého domu. Je pozdě. Děvče je mrtvé.“

Naštěstí nejsou u Boha naděje žádné beznadějně případy. Osmá kapitola Lukášova Evangelia podává zprávu o třech, lidsky řečeno, beznadějných případech, v nichž Pán zasáhl a přinesl pomoc. Posedlý v zemi Gadarenských byl zcela osvobozen od nečistých duchů, kteří jej měli naprosto ve své moci. Stal se radostným svědkem svého Zachránce a Osvoboditele. Žena, trpící krvotokem, které nemohl pomoci žádný lékař, prožila uzdravující sílu Pána Ježíše. A Jairova dcera? Pán nad životem a smrtí přivolal již zemřelou zpět do života. – U Pána Ježíše nalézáme na jedné straně velké slitování s bídou, v níž se lidé nalézají, ale také všemohoucnost zasáhnout pomocí v každé situaci. Až do dnešního dne se nezměnil. On je nadějí pro ty, kdo nemají naději, a pomocí pro bezmocné. Přines své trápení k Němu a důvěřuj Mu, ale přenech způsob, jakým má zasáhnout, klidně Jeho lásce a moudrosti. On se nad tebou slituje.

10. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

11

březen

I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v oběť zápalnou.

1. Mojžíšova 22,2

Kristus ve Starém zákoně (1)

Dříve než snad budete pobouřeně reagovat na tento Boží rozkaz Abrahamovi, dovoďte několik poznámek. Především se tu jedná o zkoušku víry, které Bůh podrobil Svého služebníka, patriarchu Abrahama. Bůh se nikdy nedopouští bezpráví a ve všech Svých rozhodnutích je svrchovaný. Za druhé tu vůbec nedošlo k „obětování člověka“, protože Bůh nepustil chod událostí ze Svých rukou. Za třetí: Celá zpráva v 1. Mojžíšově knize nám podává úchvatné vylíčení oběti, která

přece jen byla přinesena, a to asi o 2000 let později. Při ní byl ukřižován zcela nevinný člověk. – Člověk? Ano, ale nejen člověk, byl to zároveň Boží vlastní Syn, který podstoupil na Golgotě tak strašnou smrt na kříži zcela dobrovolně, jak dosvědčují novozákonní evangelisté.

To, co Abraham nemusel dokončit, učinil Bůh sám, když vydal Svého Syna jako oběť za cizí vinu – pro upřesnění dodejme: za všechny naše viny. A to obsahuje zpráva Písma Svatého, určená všem lidem dnešní doby. Ty staré písemné doklady mají význam pro každého z nás. Bůh vzal Svého jednorozeného Syna, kterého nevýslovně miloval, a šel s ním do Jeruzaléma, kde byl Jeho Syn obětován. K tomu si musíme uvědomit, že město Jeruzalém leží na hoře Moria. Bůh nechal dojít k tomu, aby Jeho Syn tak hrozně trpěl. Nikterak nezasáhl, neboť to vše bylo nutné, aby mohlo být pro lidi jako jste vy a jako jsem já, připraveno spasení.

11. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa

12

březen

A zde jsem ničeho neučinil, pročez by mne do tohoto vězení dali.

1. Mojžíšova 40,15

Kristus ve Starém zákoně (2)

Biblické jméno Josef je běžně užíváno. Kdo ale zná onoho člověka, který toto jméno nesl? Vyplatí se přečíst si v Bibli jeho jedinečnou historii! Josef byl vzorem korektního, čistého mladého muže. Pokušení, které pro něho připravila nehodná žena Putifara, velitele královny tělesné stráže, je všeobecně známé. Josef však ve zkoušce obstál, mravně nepadl.

Kam jsme ale došli my, když si z takových věcí mnozí a často dělají legraci? Dnešní lidé mají, ke své veliké škodě, zcela jiné představy o mravnosti, čistotě a poctivosti. A to v zemi, která má křesťanské tradice!

I dnes se může stát, že nevinný trpí. Josef se dostal do vězení bez soudu, a tedy bez naděje, že jeho případ bude ještě přešetřen.

Ježíš Kristus, ten Spravedlivý, přišel před soud a byl, ač nevinný, odsouzen. Všichni víme, že místo aby byl jakožto nevinný propuštěn na svobodu, byl Mu přisouzen trest smrti nejkrutějšího druhu. Co přivedlo Božího Syna do takového postavení? „Protivili se mi za mé milování,“ říká David prorocky v Žalmu 109,4. „Jsem zajisté chudý a nuzný, a srdce mé raněno jest u vnitřnostech mých,“ je další výrok o Něm (Žalm 109,22). „Zmocnili se ti, kteří mne vyhladiti usilují, a jsou nepřátelé moji bez mého provinění.“ (Žalm 69,5) Co bylo platné, když si římský soudce Pilát umyl ruce a řekl: „Čist jsem od krve spravedlivého tohoto.“ (Matouš 27,24)? Josefův příběh ukazoval na někoho většího, který přišel později: na Ježíše Krista! Proč ten musel nevinně trpět?

12. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

13

březen

**Ej, mistr snů teď jde. Nyní tedy pojdte,
a zabijme jej...** 1.Mojžíšova 37,19–20

Nebo věděl (*Pilát*), že jej ze závisti vydali.

Matouš 27,18

Kristus ve Starém zákoně (3)

Dva muži – jeden příběh. Josef, nazvaný svými závistivými bratřími „mistr snů“, měl být zabit. Nebylo to zásluhou těch zlých mužů, že k nejhoršímu nedošlo. Přesto je ten příběh zprávou o bídáctví, sprostotě, ponížení a smrtelné úzkosti. Josef, milovaný syn zestárlého Jákoba, zažil krutost svých bratří ve chvíli, kdy je v nejlepším úmyslu vyhledal. Byl k nim ostatně vyslán svým otcem.

Druhý muž, Ježíš Kristus, vyprávěl Svůj příběh Svým odpůrcům sám. A oni Mu dobře

rozuměli. „Ještě pak maje (*v tomto podobství je mluveno o Bohu*) jediného syna milého, i toho poslal k nim naposledy... Ale vinaři (*tehdejší vůdčí elita Židů*) řekli jedni k druhým: Tento jest dědic; pojďte, zabijme jej, a bude naše dědictví.“ (Marek 12,6–7) A stalo se tak, jak Pán předpověděl. Golgota s křížem Ježíše Krista je všeobecně známou historickou událostí.

Když čteme Boží knihu – Bibli, je třeba, abychom o ní přemýšleli. A pak zjistíme:

- 1.** Že námětem Starého zákona je Kristus. Hleďte Ho tam také! Dojdete k mimořádně zvláštním zjištěním.
- 2.** Když se staré prorocké předpovědi, vyjádřené v živých obrazech, tak výstižně plní, pak je v Bibli obsažen plán. Boží vlastní plán.
- 3.** Bůh nehledá naši zábavu, ale očekává naši upřímnou odpověď. Jaká bude naše odpověď na to vše?

13. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek

14

březen

**A když uslyšel, že by byl Ježíš Nazaret-
ský, počal volati a říci: Ježíši, synu Davi-
dův, smiluj se nade mnou.**

Marek 10,47

Slepý Bartimeus

Pán Ježíš přichází do Jericha a nalézá tam slepého Bartimea, jak žebrá u okraje cesty. Jericho bylo město, které bylo pod Božím zlořečením. Vlastně už nemělo existovat.

Jericho, město zlořečení, charakterizuje svět, ve kterém žijeme. Slepý žebrák u cesty je obrazem člověka, který žije bez Boha. Ano, lidé ve světě jsou pro Boží věci slepí. Nepoznávají svůj vlastní stav a nevidí také, že světu hrozí soud.

Naštěstí jsou lidé, kteří, tak jako Bartimeus, chtějí vyjít z této bídy. Slepý žebrák volil jediné správnou cestu, cestu k Pánu Ježíši. Svět ale nenechá své oběti jen tak jít. Lidé Bartimeovi přimlouvali, aby mlčel, když volal k Ježíši o slitování. I dnes jsou takoví lidé, kteří nechtějí, aby druzí našli spasení v Pánu Ježíši. Uvádějí tisíce důvodů, proč je lépe nejít k Ježíši Kristu.

Bartimeus učinil však to jediné správné: Volal tím více. Může Spasitel takové úzkostné volání nějaké duše přeslechnout? Ne, nýbrž „zastaviv se, kázal ho zavolatí“. – Ještě dnes se Pán Ježíš zastaví tam, kde jednotlivý člověk je v trápení a volá k Němu o slitování. Takový člověk smí přijít a zakusit, jak se Ježíš o něho osobně stará – i dnes.

14. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

15

březen

Jeden jest vůdce váš, Kristus.

Matouš 23,10

Jeden jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, který dal sebe samého.

1.Timoteovi 2,5.6

Co vám přinášejí sekty?

Jste-li osloveni na ulici nebo navštíveni doma – nebo sami chcete vědět pravdu o nárocích nějaké náboženské skupiny, můžete k tomu použít otázek tohoto druhu:

V jakém jméně přicházíte? Jenom ve jménu Ježíše Krista, Božího Syna, jak Ho Bůh představuje? On „jest nade všechny Bůh požehnaný na věky“ (Římanům 9,5). Stvořitel

a ne stvoření, stal se člověkem, zemřel a vstal z mrtvých (1.Korintským 15,3–4).

Co mi přinášíte? Jako člověk mám svědomí a srdce. – Mé svědomí potřebuje pravdu, klid a jistotu. Jednou se budu muset za svůj život odpovídat. Přinášíte mi Boží odpuštění? – Mé srdce potřebuje lásku. Můžete mi říci o někom, který mne miluje takového, jaký jsem? Přinášíte mi Ježíše, Božího Syna, „který zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne“? (Galatským 2,20)

Na co se odvoláváte? Jen na Bibli? Je to Slovo, které dal Bůh lidem, jediný základ víry a naděje křesťanů.

Jste vlastně sám šťasten? Bývalý příslušník sekty vypráví: „Sekta ujařmuje; prahne po činech nebo penězích.“ Avšak víra v Ježíše Krista osvobozuje a činí člověka pro vždy šťastným.

15. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

16

březen

Není bázně Boží před očima jejich.Římanům 3,18

Myšlenky k Epištole Římanům

Pavel uvádí ještě poslední výrok ze Starého zákona, který Židům ukazuje z jejich vlastních svatých Písem, že i oni potřebují odpuštění své viny a osvobození od moci hříchu. Nejdříve jim osvětlil jejich všeobecný stav, pak jejich řeči a jejich cesty. Nyní jde o základní směr jejich srdce a života.

„Není bázně Boží“ – to je hlavní znak hříšného člověka. Pro něho není Bůh podstatným faktorem v jeho výpočtech, v jeho plánech, v jeho cestách. Myšlenka na Stvořitele je dána stranou. Avšak Bůh je svatý a uplatní Svě spravedlivé požadavky na Svě stvoření, i kdyby to mělo být v konečném potrestání.

Mít Boží bázeň naproti tomu znamená brát Boha v Jeho bytí a v Jeho nárocích vážně, a to ve všech okruzích našeho života. A je tu Jeden, který to učinil: Ježíš Kristus, Boží Syn, jako pravý člověk na zemi. O Něm je procky napsáno v Žalmu 16,8: „Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky.“ Jeho život byl zcela zaměřen na Boha. Proto byl také jediným člověkem, jenž si nezasloužil smrti. Když však přesto vešel do smrti, nedopustil Bůh „svatému svému viděti porušení“ (srovnej s Žalm 16,10), ale vzkřísil Ho.

„Bázeň Hospodinova jest počátek umění“ (Přísluví 1,7), a také počátek cesty k Bohu. – Každý se bude muset jednou hluboce zachvít při poznání: Bůh je svatý a spravedlivý, a já jsem hříšník, který zasluhuje věčný trest. Všem, kteří dojdou k tomuto bodu ve svém životě, ukáže Bůh, proč zemřel Jeho Syn Ježíš Kristus. Zemřel proto, aby oni mohli vyjít volni.

(pokračování příští neděli)

16. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **17** březen

Cesta zdá se přímá člověku, a však dokonání její jest cesta k smrti.

Přísloví 14,12; 16,25

Není člověka, který by nehřešil.

1. Královská 8,46

Na jedné horské túře šli proti nám muž a žena. Rychle jsme se dostali do rozhovoru o kráse Božího stvoření. Vedle nás se tyčila kolmá skalní stěna několik set metrů vysoká. Položil jsem jim otázku, jak se člověk může dostat do nebe. „Já dodržuji desatero přikázání,“ zněla odpověď ženy. Takovou odpověď slyším často. Pokusil jsem se jí vysvětlit: „Žádný člověk, který kdy žil, nemohl dodržet desatero – jenom Pán Ježíš Kristus je naplnil. Žádný člověk si nemůže zasloužit nebe, natož pak obstát před konečným Bo-

žím soudem.“ Ale přes všechny pokusy ji přesvědčit, že to není ta pravá cesta k dosažení nebe, trvala na svém.

Tu mne napadla myšlenka. „Dejme tomu, že by cesta do nebe vedla po této skalní stěně. Odvážila byste se po ní šplhat vzhůru?“ Musela přiznat, že by to nešlo. Pokračoval jsem tedy: „Ještě mnohem nemožnější je pro vás, a také pro každého jiného člověka, dodržet desatero Božích přikázání jen jediný den – a což teprve po celý život!“

Tu se do rozhovoru vmísil muž, který až dosud mlčky naslouchal, a řekl: „Je to víra, která zachraňuje.“ – Jakou řekl pravdu! Ano, víra v Božího Syna, v toho ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Pána Ježíše Krista. On je Zachránce. Skrze Něj může přijít k Bohu každý člověk, jen když chce. Všechny jiné cesty vedou do věčného zatracení. Kristus nám ukazuje cestu k životu, cestu do nebeské slávy. Tou cestou je On sám.

17. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

úterý

18

březen

Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující..., kterýmž nic dobrého milo není.

2.Timoteovi 3,1–3

V novinovém úvodníku byl pranýřován nemorální obchodník, který nedbal ani na pravidla lidského soužití, ani na zákonná ustanovení. Komentátor dále pokračoval: „Není to náhodou, že se v posledních letech tak mnoho podniků a vedoucích pracovníků účastní tzv. etických seminářů, přičemž doufají, že budou informováni o měřítkách pro hospodářské a společenské jednání.“

Formulace „*doufají...*, že budou měřítká“, vzbuzují dojem, že si člověk není jist, zda se taková všeobecně závazná měřítká touto

cestou najdou. Jako křesťan mám obavu, že pátrání po nich skončí pro tyto lidi zklamáním. Když se dnes hledají měřítka, doznává se tím, že dosavadní pravidla lidského soužití se už neuznávají. A ta se přece široce opírají o Boží slovo – Bibli. Dnešní lidé se v osobním, obchodním a politickém životě stále méně řídí podle poznatelné Boží vůle. Člověk se od ní spíše vědomě odvrací. Ale pak se také nelze divit negativním zjevům, které kritizoval zmíněný novinový úvodník.

I když já a třeba ani vy nepatříme k veřejně činným osobám, platí pro nás pro všechny: Způsob našeho života mají stále určovat Boží měřítka! Jen tak bude panovat v našich životech a myšlenkách pořádek. Čtěte opět Bibli a ptejte se po Boží vůli!

18. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa

19

březen

Není člověka, který by moc měl nad životem, aby zadržel duši, aniž má moci nad dnem smrti.

Kazatel 8,8

Žádný člověk nemůže zadržet vítr, a rovněž tak nemůže nikdo zadržet den smrti. Je tento výrok Bible skutečně pravdivý? Moderní lékařství je přece v mnoha případech v stavu prodloužit život člověka. Skutečně tomu je tak, že mnohý člověk děkoval Bohu, že pomocí moderní medicíny směl žít několik let nebo desetiletí déle, než předtím mohl očekávat. Přesto zůstává pravdou, že je jen jeden Pán nad životem a smrtí a že On to je, kdo určuje den smrti každého člověka.

Tímto Pánem je Bůh, náš Stvořitel. On nám kdysi daroval život, když jsme se narodili.

Avšak ve Svém Slově říká: „Odplata za hřích je smrt.“ Protože před očima svatého Boha není žádný člověk bez hříchu, musíme všichni očekávat tento poslední den svého života.

Nyní vyvstává otázka: Jak očekáváme tento den? Jedni se ho bojí, protože nemají pokoj s Bohem. Pro ně je smrt královnou hrůzy. Jiní hledí dni smrti vstříc se stoickým klidem. Namlouvají si, že potom je všemu konec. Avšak mýlí se. Duše a duch člověka neumírají. Žijí po smrti dále.

Kromě toho jsou i takoví, kteří neoslabují vážnost smrti. Avšak vírou ve Vykupitele našli pokoj s Bohem. Vědí, že On jim odpustil jejich hříchy. Pro ně smrt znamená jen temnou bránu, která vede do jasné slávy u jejich Pána a Spasitele.

19. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **20** březen

Kamž se koli obrátíš, půjdu, a kdekoli bydliti budeš, i já bydliti budu; lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj.

Rut 1,16

Izraelský národ měl zvláštní postavení mezi ostatními národy, neboť byl ve spojení s Bohem. Svědčí o tom především starozákonní výroky o Izraeli a jeho Mesiáši, které se již z části naplnily.

Malá kniha Rut je perlou Starého zákona. Nese jméno ženy, která nepocházela z Izraele, nýbrž z Moábské země. Moábští byli odjakživa rozhořčenými nepřáteli Izraele. A právě tato pohanka dosáhla cti v Izraeli: patří k předkům Mesiáše! Začalo to tím, že mladá izraelská rodina odešla do Moábské země, protože se chtěla vyhnout hladu. Oba

synové se oženili s Moábkami. Pak ale oba zemřeli bezdětní a zemřel i jejich otec. Nakonec se Noémi, tchyně mladých vdov, rozhodla vrátit do své vlasti, protože se doslechla, že už tam je dostatek chleba.

Nejprve s ní šly i obě snachy. Ale pak se jedna z nich nechala od Noémi přemluvit a vrátila se zpátky do své vlasti. Ta druhá, Rut, se pevně rozhodla spojit svou budoucnost s lidem Noémi a – s Izraelským Bohem! Přišla s Noémi do Betléma, poznala tam Bóza, příbuzného svého zemřelého muže, a stala se jeho ženou.

Rozhodující slova v životě Rut jsme citovali nahore: „Bůh tvůj Bůh můj.“ Toho, kdo se spojí s Bohem milosti, nenechá Bůh bez pomoci, nýbrž mu žehná.

V Bózovi poznáváme předobraz Krista. S Ježíšem Kristem se musíme vírou spojit, když chceme mít pro svou osobní budoucnost plnou jistotu věčného života.

20. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

21

březen

Věrná jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil.

1. Timoteovi 1,15

Jeden mladý muž byl pro těžký přestupek odsouzen na pět let do vězení. Musel těžce pracovat, ale přece jen mu zbýval čas na čtení. Přečetl všechny knihy z malé vězeňské knihovny, kromě jedné, které se dosud vyhýbal.

Vyprávěl: Dříve jsem Bibli nikdy nečetl, slyšel jsem však o ní mnoho pohrdavých řečí. Teď jsem ale neměl pokoje, protože jsem byl vězeňským kazatelem upozorněn, že se musím obrátit k Bohu. Ten muž byl o tom, co říkal, zcela přesvědčen. To jsem cítil. Také mi dělala dobře láska, kterou ten muž každému

z nás prokazoval. Vypůjčil jsem si tedy z knihovny i tu poslední knihu a četl jsem Biblii. A co jsem v ní našel? „Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší.“ Dále: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ Dále: „Krev Krista Ježíše Syna Božího očišťuje nás od všelikého hříchu.“

Jenže já jsem nemohl věřit, že ta slova patří mně, trestanci. A přece ve mně byla touha po odpuštění. Věděl jsem, že kdybych náhle zemřel, očekával by mne věčný trest. Jednoho dne jsem četl příběh o zločinci, který byl ukřižován zároveň s Ježíšem a v poslední chvíli se k Němu obrátil a obdržel odpuštění svých hříchů. Tu jsem se také já utekl k Pánu Ježíši. A Ježíš Kristus odpustil celou vinu mého života a daroval mi nový výhled pro život na zemi i pro život po smrti. Tak jako ukřižovaný lotr, budu i já jednou u Pána Ježíše v Boží slávě. On mi to ve Svém Slově zaslíbil.

21. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

22

březen

A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonáno jest. A nakloniv hlavy, ducha Otcí poručil.Jan 19, 30

Ze všech obrazů a vylíčení je nám tato scéna nejnámější. Ježíš Kristus na golgotském kříži. Přibili Ho tam Jeho nepřátelé, protože si mysleli, že Ho musí odstranit z cesty, aby neohrožoval jejich mocenskou nadvládu. Nyní se pásli na mukách trpícího – a netušili, že jsou svědky události mimořádného významu.

Kristus nebyl ukřižován jen proto, že to požadovaly náruživé, senzacechtivé davy. Jeho smrt nebyla jen výsledkem krvavého díla římských vojáků. Podle Božího plánu k ní mělo dojít a Ježíš Kristus sám k tomu řekl

Své ano. Jestliže to slyšíte poprvé v životě, pak tomu snad neporozumíte. Ale smíte vědět, že nikdo, ani žádný věřící křesťan, nemůže tuto úžasnou událost zcela pochopit. Ona je a zůstává divem Božího nepochopitelného sklonění se k lidem.

Pán Ježíš během Svého života na zemi vícekrát mluvil o Své smrti. Naposledy když večeřel se Svými učedníky. Řekl jim, že za ně vydá Své tělo i Svou krev. I když tomu nikdo správně neporozuměl, stala se Jeho slova o několik hodin později skutečností. Ježíš Kristus byl na kříži potrestán Bohem místo provinilých lidí. Nesl Boží soud za ty, kteří se stavěli proti Bohu. Kristova krev byla vylita, aby mohlo být odpuštěno přestupníkům. Zvolání: „Dokonáno jest“ není nic menšího, než triumf Spasitele s dalekosáhlými důsledky pro ty, kdo si přivlastní výsledky Jeho díla.

22. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

23

březen

Víme pak, že cožkoli zákon mluví, těm, kteříž jsou pod zákonem mluví, aby všeliká ústa zacpána byla, a aby vinen byl všecken svět Bohu.

Římanům 3,19

Myšlenky k Epištole Římanům

Počínaje kapitolou 1,18 ukazoval Pavel, že všichni lidé potřebují evangelium o Ježíši Kristu, protože jsou všichni hříšníky. Dokázal to vzhledem k nevzdělaným pohanským národům, pak ale také vzhledem k Řekům a Římanům. Nakonec tu byl ještě nárok Židů, aby tvořili výjimku, protože přece jsou Boží lid. Pavel uznal, že Židé měli zvláštní postavení, především proto, že jim byly „svěřeny výroky Boží“. Pak ale jim právě z nich,

z jejich vlastních svatých Písem, dokázal, že i oni jsou „pod hříchem“.

Síle těchto důkazů se nemohli vyhnout, nemohli tyto výroky převést na pohany. Jako platí zákony České republiky pro Čechy, tak Boží zákon, který Bůh dal izraelskému lidu skrze Mojžíše, platil pro Židy. Proto nemohli popřít, že obvinění v zákoně a ostatních svatých Písmech platila nejprve jim.

Teď už nezůstávají žádné argumenty, žádné výmluvy, žádné důvody k omluvě. Ten, kdo se sám posoudí ve světle Božího slova, tomu jsou ústa „zacpána“. Ví, že i on je „pod hříchem“, a tak stojí pod Božím rozsudkem.

Právě v tomto bodě, kdy se už neporovnáváme s druhými, kteří jsou snad ještě horší než my, a kdy se už sami neospravedlňujeme, jsme přístupnější pro dobré poselství o Ježíši Kristu a o Boží nezasloužené milosti.

(pokračování příští neděli)

23. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **24** březen

Bůh řekl k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkažím je s zemí.

1. Mojžíšova 6,13

Tu a tam slyšíme lidi mluvit o „zániku světa“. Nevím, co pod tím přesně rozumějí nebo co si představují. Ale vzhledem k dění ve světě a k vlastní budoucnosti je velmi důležité zamýšlet se nad tím, odkud přicházíme a kam jdeme.

„Na to nemám čas.“ To není docela pravda. Ten, kdo stojí s autem v zácpě na dálnici, musí čekat, i kdyby nejmíc spěchal. A člověk, který neočekávaně musí ležet v nemocnici, si bude muset znovu seřadit termíny. A tak si vezměme přece několik minut k zamyšle-

ní. Odkud vlastně přicházíme? Samozřejmě od našich rodičů. A rodiče? To je také jasné. A původ? „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi... Bůh řekl: učiňme sobě člověka.“ (1. Mojžíšova 1,1.26) Bible říká, že náš původ je od Boha.

K otázce „Kam?“ prosím neříkejte: 1,80 m pod zem, a pak je vše u konce. Ať si také nikdo nemyslí, že když se dá spálit a popel rozptýlit nad mořem, že je vše na věky vyřízeno. Bible na to odpovídá: „A vydalo moře mrtvé, kteří byli v něm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteří v nich byli, i souzeni jsou jeden každý podle skutků svých.“ (Zjevení 20,13)

Za doby Noé byla země plná násilí, stejně jako dnes. Prostředkem záchrany před soudem byl pro Noé koráb. Prostředkem záchrany před Božím soudem je utéci se k Ježíši Kristu, a to s jasným vyznáním hříchů.

24. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

25

březen

Nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé. 2. Petra 1,21

Stalo se pak to, aby se naplnilo to písmo.

Jan 19,36

Pro každého milovníka Božího slova je potěšující, když vidí, jak se stále a přesně naplňovala proroctví, která byla vyřčena před staletími. Přitom to byli – především při událostech kolem Osoby Ježíše Krista – často Boží nepřátelé, kteří naplnili to, co svatí Boží mužové před věky předpověděli. To bere slova z úst každému posměvači, který by chtěl tvrdit, že Pán anebo Jeho učedníci vědomě řídili vše tak, aby to odpovídalo proroctvím.

Mysleme jen na okamžik, když vojáci dělili mezi sebou oděv Pána Ježíše, a tak, aniž by o tom věděli, naplnili proroctví ze Žalmu 22,18. „Tedy žoldnéři tak učinili,“ dodává k tomu Jan ve svém Evangeliu. Nebo si vzpomeňme na to, jak byl Pán ve Své žízni napájen octem. „A hned jeden z nich běžev...,“ (Matouš 27,48) a naplnil, aniž by to tušil, slovo Žalmu 69,22.

Jak dokonalé a spolehlivé je Boží slovo! Všichni, jak nepřátelé, tak i přátelé Pána Ježíše byli nástroji, skrze které byla prorocká slova naplněna. Jen Pán sám trpěl dobrovolně a byl si plně vědom díla, které chtěl vykonat až do smrti, aby slova Písma naplnil.

„Aby se naplnilo písmo“ neznamenal nic menšího, než že Boží rady, to, co si Bůh Sám předsevzal, bylo uskutečněno. Není to pro všechny spasené dostatečným důvodem k tomu, aby ctili a milovali „Písmo“ tak, jak to od nich Bůh očekává?

25. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa

26

březen

Dobrořeč duše má Hospodinu. Hospodine Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl.

Jak mnozí a velcí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře učinil, plná jest země bohatství tvého.

Žalm 104,1.24

Stvoření je jako ohromná kniha, kde se dá na každé stránce číst něco o Bohu a učit se Jej ctít a děkovat Mu, neboť učinil světy a udržuje je. Člověk se může poučit o Jeho moci a dobrotě. Jeho stvořitelská a udržující moc působí divy stálého opakování v koloběhu v přírodě. A je to Jeho dobrota, skrze kterou člověk neustále přijímá dobrodiní svého Stvořitele, i když ani v nejmenším nemyslí na to, aby Mu poděkoval.

Ale je nám Bůh povinen toto dobrodiní poskytovat? Je k tomu zavázán, aby nám dával vzduch k dýchání a slunce jako zdroj energie? Ne, Bůh nám není nic dlužen, a proto jsme to my, kteří Mu máme děkovat, když pro nás něco učiní.

Stvoření vypráví o Stvořiteli a staví každého člověka pod odpovědnost. A když člověk opovrhne pravdou, zůstanou mu jen omyly. Jeho náboženské představy budou oloupeny o Boží světlo a skončí v modloslužbě.

Pohané si dělali modly z kamene, dřeva a kovů. Civilizovaný člověk se sice často cítí povznesen nad tyto fetiše a groteskní modly, ale jedná sám lépe se svými penězi, se svým blahobytem a se svou vlastní vymyšlenou filozofií? Také to jsou falešní bohové, kteří zjevují zahanbující úpadek, do něhož se lidé dostali. Děkujme proto Bohu za to, co On je a co činí!

26. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **27** březen

**Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde,
a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.**

Jan 6,37

Gram nikdy neváží tunu. Jedna taška nemůže tvořit střechu domu. Jedna stránka není knihou. Jeden strom netvoří les. Jedno písmeno nemůže nikdy vyjádřit celou větu. „Jedna vlaštovka jaro nedělá“ – tak zní známé přísloví.

Stává se však také, že i když má člověk *téměř* celou částku na letenku, musí zůstat doma; když *téměř* udělá zkoušku, přece propadne; když přijde *téměř* včas na nádraží, vlak zmešká. A to nejdůležitější? Jsou lidé, kteří se *téměř* stali křesťany, a přece šli do věčného zahynutí. To „*téměř*“ pak ve skutečnosti znamená právě tolik jako *vůbec nic*.

Král Agrippa řekl kdysi apoštolu Pavlovi: „*Téměř* bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem.“ (Skutky ap. 26,28) Byl *téměř* přesvědčen. A Kristus sám řekl jednomu ze zákoníků: „Nejsi daleko od království Božího.“ (Marek 12,34)

Jistě jsou i mezi našimi čtenáři takoví, kteří nejsou daleko od víry v Pána Ježíše Krista. Snad jste také vy už často slyšeli evangelium, snad jste už chtěli vyznat své hříchy a svěřit se Pánu Ježíši. Ale jestliže nebyl tento krok ještě udělán, jste ve skutečnosti tak daleko od svého spasení jako kdykoli předtím a vaše budoucnost leží v „temnoti zevnitřní“, jak to Bible nazývá. Neváhejte dlouho, nezůstávejte stát venku! Udělejte ten krok ke Kristu dnes! On na vás čeká!

27. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

28

březen

A když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím byv hnut, příběh, padl na šíji jeho, a políbil ho.

Lukáš 15,20

Stále větší neklid se zmocňoval propuštěného vězně, který byl na posledním úseku své cesty k domovu. Hluboce se styděl za to, že svým rodičům způsobil mnoho starostí a hanby. Kdysi odešel z domova a spálil za sebou všechny mosty. Pak však došlo k onomu smutnému chybnému kroku. A nyní ho mučilo stálé sebeobviňování, že pohrdl láskou svých rodičů.

To, co ho ještě pozvedalo, byla skrytá naděje, že mu jeho staří rodiče odpustí. Ale nechtěl se toho odpuštění domáhat. Příliš se proti nim provinil. Proto prosil ve svém po-

sledním dopisu, aby na znamení, že je mu odpuštěno a že je vítán, připevnili v den jeho propuštění na jabloň v zahrádce bílou stuhu, a to tak, aby viděl stuhu už z vlaku. Kdyby ho neuvítala bílá stuha, jel by dál a opustil by svůj domov navždy. Tak byl rozhodnut.

Jeho vzrušení rostlo. Ještě jeden ohyb. Muž vyskočil a pátravě hleděl z okna. Teď už musí brzy přijít zahrada jeho rodičů! A už tu byla. Jeho oči kvapně hledaly jabloň. Visí na ní bílá stuha? Rozpačitě ztrnul a do očí se mu nahrnuly slzy. Jabloň byla celá ověšená bílými stuhami...

Umíme si představit, co to znamenalo pro vracejícího se syna? Odpuštění a přijetí do otcovského domu! Všichni potřebujeme odpuštění hříčů, aby nás Bůh mohl přijmout a ujmout se nás. Je „milosrdenstvím hnut“ kvůli tobě, čtenáři, a vyšel také tobě vstříc, aby tě zachránil. Obrát se s vírou k Němu!

28. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

29

březen

**Zahladím jako hustý oblak přestoupení
tvá, a jako mrákotu hříchy tvé.**Izaiáš 44,22

Už jste někdy pozorovali, jak vítr odhání bouřková mračna a znovu se objevuje modré nebe a sluneční paprsky tam, kde byla předtím jen temnota a tíseň? Přáli byste si, aby to tak vypadalo také ve vašem životě? Bůh říká, že to tak může být! „Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé.“

Když se nad tím zamyslíme, musíme přiznat, že hříchy přinesly do našeho života tmu. Bible říká lidem, do jakého politováníhodného stavu je hříchy přivedly: „Odplata za hřích je smrt.“ Za své hříchy si zasluhu-

jeme smrt; ale Bůh nám nabízí, že tyto hříchy zahladí a dá nám „dar Boží milosti“: věčný život (Římanům 6,23).

Jak to může Bůh způsobit? Nechal Svého Syna ukřižovat za naši vinu: „Dokazuje pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.“ (Římanům 5,8) Kristus dal Svou krev, aby sám mohl zahladit všechny naše hříchy: „Krev Krista Ježíše Syna Božího očisťuje nás od všelikého hříchu.“ (1.Jana 1,7)

Nepřejete si také vy, aby Bůh mocí Ježíšovy krve zahladil vaše hříchy a vy byli přeneseni do „bezmračné“ věčnosti, do Jeho přítomnosti? On to učiní, když Mu vyznáte své hříchy! „Jestliže pak budeme vyznávatí hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1.Jana 1,9)

29. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

30

březen

Protož z skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze zákon poznání hřícha.

Římanům 3,20

Myšlenky k Epištole Římanům

Židé vlastnili „Boží výroky“, a mezi nimi Boží spravedlivé požadavky v Jeho zákoně; ale to je neučinilo lepšími než byly jiné národy. Tím ještě nebyli spravedliví. Nebylo a není možné být před Bohem ospravedlněn „ze skutků zákona“. „Nebo kdo by koli celého zákona ostříhal, přestoupil by pak jedině, všechněmi jest vinen.“ (Jakuba 2,10)

Úkolem Božího zákona také vůbec nebylo to, aby zachránil hříšného člověka. Boží úmysl spočíval spíše v tom, aby Svým zá-

konem člověku ukázal, že je provinilý a že potřebuje záchranu.

„Skrze zákon poznání hřícha.“ – Jen ten, kdo zná Boží spravedlivé požadavky, také pozná, že je nesplňuje, ba ani splnit *nemůže*. A čím více se člověk upřímně snaží plnit Boží přikázání, tím spíše pozná, že v něm vládne hříšná moc, která jej vede k tomu, aby se vzepřel Božím spravedlivým přikázáním a překročil je.

Tak se zákon, ačkoli je „svatý“ a ačkoli jsou jeho přikázání „svatá i spravedlivá i dobrá“ (kapitola 7,12), ukazuje přímo jako něco, co dává „moc hříchu“ (1. Korintským 15,56).

Boží zákon tedy *nemůže* člověku propůjčit spravedlnost, ve které by obstál před Bohem, *nemůže* mu odpustit jeho přestoupení a *nemůže* ho osvobodit od moci v něm přebývajícího hříchu.

(pokračování příští neděli)

30. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

31

březen

Příkázání umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevydáš falešného svědectví, neoklamáš, cti otce svého i matku.

Marek 10,19

Když projedu křižovatkou na červenou, riskuji nejen nehodu, ale proviňuji se také proti zákonu. Avšak dopravní přestupek je jen něco malého v porovnání s nedbáním Božích příkázání. Rozhodnutí, zda chceme jednat podle Boží vůle nebo ne, je ponecháno na nás. Nejsme přece bezduché loutky.

Těžké následky mohou nastat, i když jen jednou jedinkrát neuposlechneme „červenou“ na semaforu. Avšak ignorovat živého Boha a Jeho Slovo, a ztratit tak věčný život, je mnohem závažnější.

Mnoho „hříšníků“ v dopravě se vyhne po-

zemské soudní pravomoci jen proto, že jejich přestupek neviděl strážce pořádku. Na rozdíl od toho nezůstává před Soudcem světa skryt ani nejmenší přestupek. Každý člověk bude mít jednou co činit s Bohem, a když jeho život nebyl před Bohem očištěn, bude před Jeho soudnou stolicí prohlášen za vinného.

To, že se před červeným světlem musí zastavit, je jasné. Kdyby jen několik vozidel jelo na červenou, vznikl by hrozný chaos a škody by byly nedozírné. Také Boží přikázání jsou dobrá a vydaná k našemu dobrému, jenže mnozí na Boha vůbec nemyslí, a proto Jeho přikázání často neberou vážně.

Avšak Boží přikázání nemůže nikdo ignorovat beztrestně. Bůh ještě dnes vybízí každého člověka, aby činil pokání, tzn. aby se k Němu obrátil. Být lhostejný k tomuto příkazu má neblahé, osudné následky. Ale ještě tu je příležitost pro každého, aby dal svůj vztah k Bohu do pořádku.

31. březen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN